

— Καὶ ποῖος τὸ εἶδε, ποῖος τὸ ξεύρει αὐτό; μετὰ φανεράς ἤδη στενοχωρίας συνωφρυνθῆναι ἡ Λιουδμήλα.

— Τί θὰ εἶπῃ, ποῖος; ! . . . ἐγώ, ἄς ποῦμεν . . . Μήπως σὺ δὲν ἤλθες ἐκείνη τῇ βραδείᾳ καὶ μοῦ τὰ παρέδωσες ἐν τὰ χέρια σου; . . . Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Αἶ, καὶ τί μὲ τοῦτο, ἀποστρέψασα τὸ πρόσωπον, ἐτραύλισεν ἡ Λιουδμήλα.

— Θέλω τάχα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι δὲν εἶν' ἔτσι ποῦ εἶπες πῶς δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις.

— Ἔτσι λοιπὸν εἶνε; ! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐνόμιζον ὅτι θὰ ὑπάγετε εἰς τὸ δικαστήριον νὰ τὰ φανερώσετε !

— Ποῖος, ἐγώ; ! νὰ πᾶν νὰ τὰ πῶ . . . ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ; ἤλθε ὁ λόγος καὶ τὸ εἶπα. Μόνη μου ποτὲ δὲν θὰ πάγω νὰ κατηγορήσω ἂν ὅμως — ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ — βέβαια, μὲ τραβήξουν καὶ ζητήσουν τὴ μαρτυρία μου — ἐγώ, σὰν χριστιανὴ ποῦ εἶμαι, θὰ πῶ καὶ ἐνὶ τῷ ἔξυρῳ καὶ ὅτι μοῦ λέγει ἡ συνειδήσις μου, γιὰ τὴν θὰ μὲ ὀρκίσουν, — ὀρκος εἶν' αὐτός, μάτις μου !

— Καὶ δι' αὐτὸ θὰ ὑπάγετε νὰ μαρτυρήσετε ἐναντίον τῆς κόρης καὶ τοῦ γαμβροῦ σας;

— Σοῦ τῶπα πειρά, ψυχὴ μου, πῶς μόνη μου δὲν θὰ πάγω ποτὲ ἀλλ' ἂν μὲ τραβήξουν . . . καὶ ἔπειτα ὁ ὀρκος . . . Πρέπει νάχῃς καὶ τὸ νοῦ σου 'ς τὸ Θεό . . . Σεῖς εἰσθε νέοι καὶ πλούσιοι καὶ διὰ σὰς δὲν εἶνε τοῦτο τίποτε ἐγὼ ὅμως ἐπέρασα πειρὰ τὸν καιρὸ μου, καὶ ἔπειτα δὲ εἶμαι καὶ πτωχὴ γυναῖκα καὶ ποῖος θὰ φροντίσῃ δι' ἐμένα, σὲ ποῖον νὰ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου ! Ἐσεῖς νά, εἰσθε ἑκατομμυριοῦχοι, καὶ ἐγώ, ἂν καὶ μάνα σας, νὰ περπατῶ, σχεδὸν ξυπόλυτη, καὶ τὰ γηρατειά μου νὰ μὴν εἶνε ἐξασφαλισμένα ! μετὰ πενθίμου τόνου ἐψέλλισεν ἡ μαμά. Καὶ σήμερον λίγαις ἐλπίδες ἔχουν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους ! . . . ἐξηκολούθει μετὰ στεναγμοῦ. Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ λόγου σας ! Μὴ φοβᾶσθε δὲν σὰς ζητῶ ! Καὶ σεῖς, ποῦ νὰ σὰς περᾶσῃ ἀπὸ τὸν νοῦ πῶς ἐγὼ περπατῶ μὲ τρύπια παπούτσια ! . . . Ὑστερ' ἀπ' αὐτά, βέβαια, καμμιὰ ἐλπίδα δὲ μπορῶ νάχω 'ς τὰ συγγενικὰ αἰσθηματά σας ! Ὅπως μ' ἔχετε σὰς ἔχω ! . . . Αὐτὸ εἶνε, ψυχὴ μου !

— Διατί μοῦ τὰ λέγετε ὅλα αὐτὰ τώρα, ἀνυπομόνως καὶ μετὰ πικρίας δεινῆς ἀγανακτήσεως εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Λιουδμήλα.

— Σὰς τὰ λέγω, γιὰ νὰ τὰ ξεύρετε καὶ νὰ τὰ αἰσθανθῆτε ! . . . Ἡ ἀχαριστία τῶν παιδιῶν, αὐτὴ εἶνε ποῦ σπαράζει τὴν καρδιά τοῦ γονιοῦ . . . ὁ ἐγωϊσμός σας καὶ ἡ ἀχαριστία σας !

— Ἀκούσατε, εἶπε μετ' ἀποφάσεως καμμουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Λιουδμήλα σὰς καταλαμβάνω ! Μὲ ἠναγκάσατε, τέλος πάντων, νὰ σὰς ἐννοήσω πληρέστατα. Εἰπéτε μου λοιπὸν, χωρὶς πολλὰ λόγια, πόσα θέλετε νὰ σὰς δώσω διὰ τὴν σιωπὴν σας; Εἰπέτε, χωρὶς νὰ συστέλλεσθε !

— Ἐγώ, ψυχὴ μου, τίποτε δὲν θέλω ! . . .

Δὲν ἐπιθυμῶ τὰ ξένα ! Καὶ μετὰ στεναγμοῦ ἐταπεινώσεν ἡ μαμά τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Ἀποῦ σεῖς ἐνωρίτερα καὶ μὲ τὴν θέλησί σας δὲν ἐσκεφθήκατε γιὰ ταῖς ἀνάγκαις τῆς μάνας σας. ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὰς ζητήσω τίποτε ! . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τοῦ χαρκτηρᾶ μου !

— Ἐ, Θεέ μου ! μετ' ἀδηνονίας ἐκίνησε τὴν χεῖρα ἡ Λιουδμήλα ἀφήσατε ἐπὶ τέλους τὰς κωμωδίας αὐτὰς καὶ τὰς προσποιήσεις ! . . . Δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ σὰς βλέπω ! Εἰπέτε λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἄς παζαρεύσωμεν ! Θέλετε πέντε χιλιάδας;

— Ἐγώ, ψυχὴ μου, ποτὲ δὲν ἤμουνα πωλημένη γυναῖκα ! μετὰ θλιβεράς ἀξιοπρεπείας παρετήρησεν ἡ μαμά.

— Σὰς ἐρωτῶ, θέλετε πέντε χιλιάδας; ἐπιμόνως ἐπανελάθεν ἡ Λιουδμήλα.

— Πέντε χιλιάδες ! . . . Χμ ! . . . περιφρονητικῶς καὶ ἀποτεθαρρυσμένως ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἔπρεπε νὰ ἵστασθαι νὰ τὸ εἶπῃς τοῦτο, ψυχὴ μου ! . . . Πέντε χιλιάδες ! Ὑστερ' ἀπὸ τόσα πλούτη, κ' ἐξαφνὰ πέντε χιλιάδες ! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιον σὰν ἀπὸ πλούσιο τραπέζι νὰ ρίξῃς ἓνα κομμάτι ξηρὸ ψωμί σὲ ἓνα σκύλο ! . . . Καὶ μήπως μὲ πέντε χιλιάδες εἰμπορῶ ποτὲ νὰ ἐξασφαλίσω τὰ γηρατειά μου; . . . Δὲν πειράζει, ἄς ζητήσω ἐλεημοσύνη, ἄς ψοφήσω ἀπὸ τὴν πείνα, παρὰ νὰ δεχθῶ αὐτὰ ποῦ μοῦ δίνεις ! Ἀς πῇ ὁ κόσμος : κύτταξε ἐκεῖ, αὐτὴν ἡ κόρη εἶνε ἑκατομμυριοῦχος καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνη !

— Λοιπὸν, πόσα θέλετε; Ἐπτά; Ὁκτώ; Τέλος πάντων θέλετε δέκα χιλιάδες; ραθύμως ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Δέκα χιλιάδες ! ἔχρεμέτισεν ἡ μαμά, οὔτε θέλω νὰ λερῶσω τὰ χέρια μου μ' αὐτὸ τὸ τιποτένιο ποσόν ! Τί, γιὰ νὰ λὲς ὕστερα πῶς ἀγόρασες τὴν μάνα σου γιὰ δέκα χιλιάδες; Οὐτε νὰ τὸ λὲς κἀν !

— Ὅρισατε λοιπὸν σεῖς τὸ ποσόν τότε ! Πόσον ἐκτιμᾶτε τὴν σιωπὴν σας;

— Ἐγὼ δὲν ἐκτιμῶ τὴν σιωπὴν, ἀλλὰ τὴν προσοχὴν σου θὰ ἐκτιμοῦσα ἐὰν ὑπῆρχε ! θλιβερῶς ἐμορμύρισεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἀλλή, στὴ θέσι σου, δὲν θὰ ἤξευρε τί νὰ μοῦ κάμῃ, καὶ σὺ κάθῃσαι καὶ παζαρεύεις, σὰν πῶς θ' ἀγοράσῃς τίποτε πράγμα.

Καὶ ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἤρξατο κλαίονσα δι' ὅλης τῆς αἰσθηματικῆς καρδίας της.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἀφίσταμεν τὸν Λουκιανὸν περιποιούμενον τὴν λιπόθυμον Μαγδαληνὴν, ἣν εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ ἄλσος.

Ἡ νεανίς δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ. Χείμαρρος δακρύων ἔρρευεν ἀπὸ τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ αἱ χεῖρές της περιέβαλον τὸν τράχηλον τοῦ νέου.

— Λουκιανέ ! . . . Λουκιανέ ! . . . τί συνέβη λοιπὸν; . . .

Ὁ ὑποκόμης εὐρίσκετο ἔτι ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν φοβερῶν τῆς Ἰωάννας λόγων :

— Ἐνυμφεύθητε τὴν ἀδελφήν σας !

Ὅθεν ἐποίησεν ἀκουσίαν κίνησιν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγνῆς ἐκείνης θωπείας, ἣτις ἐφάνετο αὐτῷ σχεδὸν ἀνόσιος.

— Τί συνέβη, πτωχὴ μου κόρη, ἀπῆντησεν, οὐδ' ἐγὼ εἰξέυρω . . . Φοβοῦμαι ὅτι μεγάλη συμφορὰ μᾶς ἐπαπειλεῖ.

— Τί θέλουν ἀπὸ τὸν πατέρα μου; . . . διατί δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ τὸν ἰδοῦμε; . . . Τί θέλουν αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες; . . . διατί φρουροῦν εἰς τὰς θύρας;

Ὁ Λουκιανὸς ἠγνόει τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Πιστεύετε ὅτι ἀποδίδουν ἐγκληματὰ εἰς τὸν πατέρα μου; . . . Καὶ τί ἡμποροῦν νὰ τῷ ἀποδώσουν; . . . Οὐδέποτε ἔκαμε κακὸν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν . . . ἀπεναντίας εὐεργέτησε πολλούς.

Ἐνθ' ἡ Μαγδαληνὴ ἔλεγε ταῦτα, τὸν νοῦν τοῦ Λουκιανοῦ ἐβασάνιζον οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι λόγοι τῆς Ἰωάννας :

— Ὁ κόμης Δεβεζαί εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατρός σας.

Ὁ νέος βεβαίως δὲν ἠδύνατο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους. Καὶ ὅμως, παράδοξος σύμπτωσις ! . . . καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ Ἰωάννα ἔλεγεν : Ἐτελέσθη ἐγκλημα . . . ἡ δικαιοσύνη ἤρχετο εἰς τὸν πύργον ζητοῦσα ἐγκληματίαν.

Ὁ Λουκιανὸς κατελαμβάνετο ὑπὸ σκοτοδίνης. Ἡ Μαγδαληνὴ ὠλόλυξε καὶ συνέστρεψε τὰς χεῖρας.

Δύο ὦραι — μακραὶ ὦραι ἀγωνίας — παρήλθον οὕτως . . . Ἐπὶ τέλους, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ἐνωμοτάρχου :

— Ἰππεύσατε !

Καὶ ταῦτοχρόνως, ὁ Λουκιανὸς εἶδε τὸν κόμητα Δεβεζαί, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἀναβιβαζόμενον εἰς τὴν ἀμάξαν.

— Ἰδοὺ ὁ πατήρ σας ! — εἶπεν εἰς τὴν Μαγδαληνὴν — Θεέ μου ! . . . τὸν ἀπάγουσι ! . . . Τί θὰ τὸν κάμουν; . . . Ἐλθετε, ἔλθετε . . . Ἴσως μᾶς εἰποῦν τώρα τίποτε . . .

Καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν σύζυγόν του, ἔδραμε πρὸς τὴν ἀμάξαν.

Ὁ ἐνωμοτάρχης, ὑποθέσας ὅτι οἱ δύο νέοι ἤθελον νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸν δεσμώτην καὶ θέλων νὰ ἐπιδείξῃ τὸν ζήλόν του, ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ τεθεὶς μεταξὺ τῆς ἀμάξης καὶ τῶν ἐρχομένων ἡτοιμάσθη νὰ τοὺς ἀπωθήσῃ.

Ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς, ἰδὼν ἐπίσης αὐτούς, διέταξε τὸν ἐνωμοτάρχην νὰ μὴ κινηθῇ, κατήλθε τῆς ἀμάξης καὶ προχωρήσας πρὸς τοὺς δύο νέους ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ καὶ εἶπεν :

— Φοβοῦμαι, κύριε, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἐκπληρώσω θλιβερὸν καθή-

κον, ἄν — ὡς πιστεύω — ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Τὸ ἐπιθυμοῦμεν, τὸ θέλομεν, κύριε — ἀπήντησεν ὑπερῆφάνως ὁ Λουκιανός.

— Κύριε, ἐπανελάθεν ὁ εἰσαγγελεύς, ἐδῶ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἡ μία καὶ μόνη θέλησις, ἡ τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύω... Εἶμαι ὁ εἰσαγγελεύς.

— Καὶ ἐγώ, κύριε, εἶμαι ὁ ὑποκόμης Βιλλεδιού, γαμβρὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί... Ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς του... ἡ ὁποία ἀπηλπισμένη ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν πατέρα της.

— Λυποῦμαι μεγάλως, κύριε... Οὐδέποτε ἡ ἀποστολή μου μοὶ ἐφάνη τόσο θλιβερά, ὅσῳ τὴν στιγμὴν ταύτην... Ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον... Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... τὸ τόσο δίκαιον... τὸ τόσο φυσικόν... δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐπιτρέψω...

— Κύριε! — ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή, γονυπετήσασα. Σᾶς καθικετεύω.

— Κυρία! ἐψιθύρουν ὁ εἰσαγγελεύς ἀνεγείρας τὴν νεάνιδα, συγκεκινημένος καὶ ἔχων πλήρεις δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐγὼ ἀπεναντίας σᾶς καθικετεύω... μὴν ἐπιμένετε... Ὁ νόμος εἶναι ἀμείλικτος...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἤθελε νὰ ἰκετεύσῃ ἔτι, ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς εἶπεν αὐτῇ, χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἀρκεῖ, ἀγαπητῇ μου φίλη, ἐστὶ ὑπερήφανος... μὴ ταπεινόνεσθε ἀνωφελῶς...

Ἡ Μαγδαληνὴ εἰσήγγισεν.

— Κύριε — ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης — διατί κατηγορεῖται ὁ κύριος Δεβεζαί;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Εἶναι σπουδαία ἡ κατηγορία;

— Δυστυχῶς σπουδαιοτάτη.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ ταχέως ἡ ἀθρότης τοῦ κόμητος.

— Τὸ ἐπιθυμῶ θερμῶς, ὅσον καὶ ὑμεῖς.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκοινωνήσῃ τις μετ' αὐτοῦ;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι... ἀργότερα...

— Πότε;

— Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι αἰρεται ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συγκοινωνίας... Μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας... ἔως καὶ πρότερον.

— Καὶ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πῶς θὰ λαμβάνωμεν εἰδήσεις περὶ τοῦ πενθεροῦ μου;

— Θὰ σᾶς διαβιβάζω ἐγώ.

— Εὐγνωμονοῦμεν ὑμῖν, ἐπὶ τῇ ταύτῃ ὑποσχέσει, εἶπε θλιβερῶς ὁ Λουκιανός, χαιρετίζοντας τὸν εἰσαγγελέα.

Οὗτος ὑπεκλίνατο αὖθις εὐσεβάτως ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἣν ἐπνίγον οἱ λυγμοί, ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν ἀμαξάν. Ἀλλ' αἰφνης στραφείς, εἶπε πρὸς τὸν Λουκιανόν:

— Κύριε, ὅταν ἔλθετε εἰς Τούρ, κάμετέ μοι τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπισκεφθῇτε. Θὰ ἀφίσω πάσαν ἐργασίαν, ὅπως σᾶς δεχθῶ καὶ ἔως θὰ ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, κύριε. Εὐα-

ρεστήθητε δὲ νὰ μοὶ εἰπῇτε, πότε δύνασθε νὰ μὲ δεχθῇτε.

— Ὅταν θέλετε, κύριε.

— Τότε ὅσον τάχιστα.

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Σήμερον;

— Καὶ σήμερον.

— Εἰς τὰς ἑξ. τῆς ἐσπέρας, θὰ ἦμαι παρ' ὑμῖν.

— Σᾶς περιμένω.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχαιρέτισαν αὖθις ἀλλήλους, καὶ ὁ εἰσαγγελεύς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἥτις ἀνεχώρησεν ἀμέσως, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, καὶ κάμψασα γωνίαν τινὰ ἐγένετο ἄφαντος.

Τὴν ἡμερίαν τοῦ μέρους ἐκείνου ἐτάραττον οἱ ὀλολυγμοὶ τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις ριφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λουκιανοῦ ἐψιθύριζε διὰ πνιγομένης ὑπὸ τῶν δακρύων φωνῆς:

— Ἀνεχώρησε!... Θεέ μου!... Θὰ ἐπιστρέψῃ;...

Τὴν σπαρτακτικὴν ἐκείνην σκηνὴν ἐβλεπον κεκρυμμένοι δύο μάρτυρες.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἦτο ἡ Ἰωάννα Καλλιουέ, ἥτις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐρρίψε κατὰ πρόσωπον τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους λόγους: — «Καὶ ἄλλη συμφορὰ σᾶς περιμένει», ἔμενε συσπειρωμένη ὀπισθεν τοῦ στελέχους μεγάλου δένδρου.

Ἐθρῆναι δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ τὰ δακρύα τῆς ἦσαν, ἐπίσης καὶ τὰ τῶν δύο νέων, πικρά· ἐνίοτε ἔτυπτε τὸ στήθος τῆς ψιθυρίζουσα λέξεις ἀκατανοήτους.

Ὅτε ἡ ἀμαξὰ ἐγένετο ἄφαντος, ἐξελθούσα τῆς κρύπτῃς τῆς ἐπανῆλθε ταχέως διὰ μέσου τῶν δένδρων εἰς τὴν μικρὰν θύραν, ὅπου εἶχεν ἀφίσῃ δεδεμένον τὸν ἵππον της, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἐξέπεμψε φαιδρότατον χρεμετισμόν.

Ἡ Ἰωάννα ἐθώπευσεν αὐτὸν καὶ ἡσπασθη τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου του λευκὸν ἄστρον, εἰποῦσα:

— Σὺ μόνον μὲ ἀγαπᾷς!... Οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἀγαπᾷ!... Καὶ ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ αἰσθάνονται πλέον ἀδιαφορίαν πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ μῶσος!...

Καὶ ἱπεύσασα ἔλαβε τὴν εἰς Θιλ-Σατέλ ἄγουσαν. Καλπάζουσα δ' ἔκυπτεν ἐπὶ τοῦ ἵππου τῆς ψιθυρίζουσα:

— Δυστυχῆς!... Δυστυχῆς!... τί ἐπραξά;...

Ὁ ἕτερος μάρτυς τῆς θλιβερᾶς σκηνῆς ἦτο ὁ πωλήσας εἰς τὴν Ἰωάνναν τὸ μυστικὸν τοῦ κόμητος γέρον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξῆς, ἐξελθὼν τῶν θάμνων, ἔβη ἐκρύπτετο, εἰσέδω εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἐφθασεν εἰς μικρὰν τινα θύραν, ἣν ἠνέφξε κινήσας ἐλατήριο, ὅπερ, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἦτο αὐτῷ γνωστόν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δάσος, ἐβάδισε διὰ μέσου τῶν δένδρων, μέχρι τοῦ μικροῦ τέλους, ὅπερ γνωρίζομεν· ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἐκεῖ· ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐστάθη παρὰ τινα ἐρείπια.

Ἐκεῖ ἦτο ἄλλοτε ἡ καλύβη τῆς Σωσάννης Γκιλλῶ.

Ὁ ἀποτρόπαιος γέρον ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν ἐρείπειων· ἀπαίσιος χαρὰ ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ εἰδεχθῶς προσώπου του... καὶ ἠκούσθη ψιθυρίζων διὰ βραχνῆς φωνῆς:

— Ἐρχεται πάντοτε ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ λογαριασμοὶ κανονίζονται!... Δι' αὐτὸν ἡ ἡμέρα αὕτη ἦλθεν!...

ΜΓ'

Τὸ σπουδαστήριον τοῦ κυρίου Πεσσελιέρ.

Ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ διέταξεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν νὰ ἐπιστάξῃ δύο ἵππους καὶ νὰ ἦναι ἕτοιμος ὅπως τὸν συνοδεύσῃ, ἐπανῆλθε μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς εἰς τὸν πύργον.

Ἐφερε τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν, ἔνθα τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ ἀναπαυτικωτάτου ἀνακλίντρου, καὶ ἐκάθισεν παρ' αὐτὴν, κρατῶν μίαν τῶν χειρῶν της.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κλαύσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ξηροὶ καὶ σφοδρὸς πυρετὸς τὴν ἐβασάνιζεν.

Ὁ Λουκιανὸς εἰσῆγα. Καὶ τί ἠδύνατο νὰ εἰπῇ; Μόλις ἠδύνατο νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου του. Οὐδέποτε ἴσως ἄνθρωπος κατέπεσε τόσο ἀποτόμως ἀπὸ τῆς μεγίστης εὐτυχίας εἰς τὴν μεγίστην τῶν συμφορῶν. Ἡ θέσις τοῦ ἦτο φοβερά. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς κομήσης Μαργαρίτας, αἱ ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν ὑποκόμητα Ἀρμάνδον Βιλλεδιού, ἔλεγον αὐτῷ ἄνευ περιφράσεων:

— Σεῖς εἰσθε ὁ πατήρ τοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον θὰ γεννηθῇ.

Καὶ τὸ τέκνον αὐτὸ ἦτο ἡ Μαγδαληνὴ!... ἡ σύζυγός του!... καὶ ταῦτοχρόνως ἀδελφὴ του.

Μετὰ τῶν σκέψεων τούτων, ἀνεμίγνυτο ἡ ἀνάμνησις τῆς συζυγικῆς αὐτοῦ εὐδαιμονίας...

Καὶ ὁ Λουκιανὸς κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας ταύτης...

Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον.

Ἄν ὁ κόμης Δεβεζαί ἐδολοφόνησε τὸν ὑποκόμητα Βιλλεδιού, ἔπραξε τοῦτο διότι ἐγίνωσκε τὸν πρὸς τὴν κόμησσαν ἔρωτά του.

Ἀλλὰ τότε, πῶς ἠδύνατο νὰ συζεύξῃ τόσο ἀτίμως δύο ἀδελφούς; Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἀπετύφλωσεν αὐτὸν εἰς τοιοῦτον βαθμόν;... Ὡ! τοῦτο ἦτο ἀπαράδεκτον...

Ἀπασα ἡ νοημοσύνη τοῦ νέου ἐναυάγει ἐπὶ τῶν φοβερῶν τούτων σκοπέλων...

Αἰφνης ὁ Λουκιανὸς ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς παγώσασαν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του· ἐγείρας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς νεάνιδος πληρὲς ἰσχυρῶν κηλίδων καὶ οἰονεὶ ἀποσυντιθέμενον.

— Πάσχετε πολύ, αγαπητέ μου φίλε —
είπεν αὐτῇ — δὲν ἔχει οὕτω ;

— "Ω ! ... πολὺ...

— Πιστεύω ὅτι θὰ ἐκάμνετε καλὰ νὰ ἀποσυρθῆτε εἰς τὸν κοιτῶνά σας καὶ νὰ κατακλιθῆτε.

— Ἰσως...

— Ἰσως κοιμηθῆτε ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνεσκήρτησε καὶ ἐγερθεῖσα ἐψέλλισεν :

— Τῆς ἐπιστροφῆς σας ! ... Λουκιανέ, μὲ ἐγκαταλείπετε καὶ σεῖς ;

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Διὰ τί ;

— Τὸ εἰξεύρετε, προσφιλὴς μου Μαγδαληνή.

— "Οχι... δὲν τὸ εἰξεύρω.

— Πηγαίνω εἰς Τούρ.

— Εἰς Τούρ ; ... νὰ κάμετε τί ;

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς μοι εἶπεν ὅτι μὲ περιμένει εἰς τὰς ἑξ ;

— "Οχι, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι . . . Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τίποτε . . . Καὶ τί σὰς θέλει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, Λουκιανέ ;

— Θὰ μοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ πατρός σας, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σὰς φέρω εἰδήσεις.

— Εἶναι ἀληθές . . . συνέλαβον τὸν πατέρα μου . . . τὸν δυστυχῆ μου πατέρα . . . Ἰσως ἔχη ἀνάγκην ἀπὸ σας . . . Ἰσως τὸν φέρετε μαζὶ σας . . . Πηγαίνετε, Λουκιανέ . . . πηγαίνετε γρήγορα.

— Ἀλλὰ, φιλτάτῃ μου Μαγδαληνῇ, ἤθελα νὰ σὰς φέρω πρῶτον εἰς τὸν κοιτῶνά σας.

— Ἐστὼ . . . ἄς ὑπάγωμεν . . . ἀναχωρεῖτε ἔπειτα . . .

Ὁ ὑποκόμης συνώδευσε τὴν σύζυγόν του ἄχρι τῆς θύρας τοῦ συζυγικοῦ θαλάμου, οὕτως ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ὤφειλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διέλθῃ τὸν οὐδόν.

Ἐνεπιστεύθη τὴν νεάνιδα εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ ἀποθέσας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀσπασμόν, ὃν ἐνόμιζεν ἀδελφικόν, ἔφυγε λέγων καθ' ἑαυτὸν :

— Θεέ μου ! . . . ἂν ᾔτῃ ἀδελφὴ μου, εἶμαι ἄτιμος . . .

Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, εὗρε τὸν ὑπηρέτην, ὅστις εἶπεν αὐτῷ ὅτι οἱ ἵπποι ἤσαν ἔτοιμοι.

Ὁ Λουκιανὸς ἱππεύσας ἔλαβε καλπάζων τὴν εἰς Τούρ ἄγουσαν. Ἀφίχθεις ἐκεῖ, κατέλιπε τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ μετὰ τῶν ἵππων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πεσσελιέρ.

Ἦσαν αἱ ἑξὶ παρὰ τέσσαρα λεπτά.

Ὁ ὑπηρέτης, πρὸς ὃν ἀπετάθη, εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, κεκοπιακῶς ὡς ἦτο, οὐδένα ἐδέχετο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ὁ νέος νὰ μὴ ἔγινε δι' ἐμέ ἐξαίρεσις. Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς μὲ περιμένει.

— Ἐχει τὴν καλωσύνην ὁ κύριος νὰ μοῦ εἰπῇ τὸ ὄνομά του ;

— Ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιού.

— Ὑπάρχει πράγματι ἐξαίρεσις, κύ-

ριε . . . Ὑποκρίθητε νὰ περάσετε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου.

Ὁ Λουκιανὸς ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην.

Τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ εἰσῆλθον, ἦτο εὐρύχωρον δωμάτιον, ἀπλῶς ἐπιπλωμένον καὶ πλήρες βιβλίων.

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, εἶναι εἰς τὴν τράπεζαν . . . Πηγαίνω νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

— Ἀφίστατε αὐτόν, παρακαλῶ, νὰ τελειώσῃ τὸ γεῦμά του . . . Περιμένω.

Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης δὲν συνεμορφώθη φαίνεται πρὸς τὴν σύστασιν ταύτην, διότι μετὰ ἓν λεπτόν ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον. Βαδίσας δὲ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν νέον, ἔλαβεν ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ ἔσφιγγεν αὐτὰς ἐγκαρδίως. Εἶτα, καθίσας ἀπέναντι τοῦ νέου, περιέμεινεν ὅπως οὗτος ὁμιλήσῃ πρῶτος.

Κύριε, εἶπε τότε ὁ ὑποκόμης, τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐδείξατε διὰ τὴν ἀλγεινὴν θέσιν μας ἐξακολουθεῖ πιστεύω ἀμείωτον . . . δὲν ἔχει οὕτω ;

— Βεβαίως . . . καὶ ἐλπίζω νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω.

— Λοιπὸν θὰ πράξετε πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς διὰ νὰ μὰς βοηθήσετε ;

— Ἀμφιβάλλετε ;

— Τότε, κύριε, φωτίσατέ με περὶ τῆς φύσεως τῆς φοβερᾶς αὐτῆς συμφορᾶς . . . Εἰπέτε μοι, ποῖον ἔγκλημα ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πενθερόν μου ;

— Ἡ παρουσία τῆς κυρίας ὑποκομήσεως δὲν μοι ἐπέτρεψε τὴν πρῶαν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας ταύτην . . . καὶ τὸ ἐννοεῖτε εὐκόλως . . . Ὁ κύριος Δεβεζαὶ κατηγορεῖται ἐπὶ δολοφονίᾳ.

Ἐπὶ δολοφονίᾳ ! ἐπανελάβεν ὁ Λουκιανὸς. Ἀλλὰ, κύριε, αὐτὸ εἶναι τερατῶδες καὶ ἀπίθανον.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, κινήσας τὴν κεφαλὴν, εἶπε μετὰ λύπης :

— Πιστεύετε, κύριε ὑποκόμη, ὅτι θὰ διέταττον τὴν σύλληψιν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἂν ἡ κατηγορία ἤθελε μοι φανῇ ἀπίθανος, ὡς φαίνεται εἰς ὑμᾶς ; . . . Ὅπως ἐξαναγκασθῶ νὰ ἐνεργήσω, ὡς ἐνέργησα, ἐχρειάσθησαν σπουδαιότατα τεκμήρια . . .

— Καὶ ποῖος ὑπῆρξε τὸ θῦμα τῆς δῆθεν δολοφονίας ταύτης ;

— Τὸ θῦμα . . . ᾧ ! τοῦτο εἶναι φοβερόν . . . ἦτο ὁ πατήρ σας, κύριε ὑποκόμη ! . . .

Ὁ Λουκιανὸς ὠχρίασεν. Ἐκάστη λέξις τῆς Ἰωάννας Καλλιού ἐπέβεβαιούτο.

— Ὁ πατήρ μου, ἐψέλλισεν ἐν τούτοις, προσπαθῆσας νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς πεποιθήσεως, ἥτις ἀκουσίως αὐτοῦ τὸν κατελάμβανεν, ὁ πατήρ μου ἀπέθανε τυχαίως πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν, κύριε . . .

— Φεῦ ! . . . ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τούτου.

— Ἀλλὰ εἰς ποῖαν αἰτίαν ἀποδίδουσι τὸ ἀνήκουστον καὶ τερατῶδες αὐτὸ ἔγκλημα ;

— Εἰς τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ ρύσῃ τόσον αἷμα, ἀφ' ἧς ὑπάρχουσι τὰ πάθη . . . εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

— Εἰς τὴν ζηλοτυπίαν ! . . .

Λοιπὸν ἦτο ἀληθές ! . . . Ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἐζηλοτύπει τὸν ὑποκόμητα Βιλλεδιού ! . . . Τὸ κύρος τῶν ἐπιστολῶν τῆς κομῆσεως Μαργαρίτας δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἡ ἄβυσσος ἐφωτίζετο ὑπὸ φρικώδους φωτός.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξηκολούθησεν :

— Παύσατε παρακαλῶ, κύριε, νὰ βλέπετε εἰς ἐμέ τὸν ἄνθρωπον τοῦ νόμου . . . Δι' ὑμᾶς δὲν εἶμαι εἰμὴ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὁμιλῶν πρὸς ἕτερον . . . φίλος ὁμιλῶν πρὸς φίλον . . . Ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ ἀποτείνω ὑμῖν ἐρωτήσεις τινὰς, τὰς ὁποίας μοι ὑπαγορεύει τὸ ἀλγεινὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ βαθυτάτη συμπάθεια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς.

— Ὑπάρχει τι εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας δυνάμενον νὰ ἐκθέσῃ τὸν κύριον Δεβεζαί ;

— Οὐδέν . . . περὶ τούτου σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τότε, κύριε, θὰ σὰς ἀπαντήσω ἐν πάσῃ εὐληκρινείᾳ.

— Κατὰ τὴν μικρὰν ὑμῶν ἡλικίαν, ὁ κύριος Δεβεζαί, ὡς ἀρχαῖος φίλος τοῦ πατρός σας καὶ γείτων σας, ἐδείκνυε πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην ;

— Καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ὁ κόμης ἔδειξε πάντοτε πρὸς ἐμέ πατρικὴν ἀγάπην. Ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βεζαί ἤμην προσφιλέστατος.

— Ἀπεφασίσθησαν πρὸ πολλοῦ οἱ γάμοι σας μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος ;

— Ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡμῶν ἡλικίας πιστεύω. Ἐξ αὐτῶν τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἐφηβείας μου, ὅτε ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ἀκόμη θελκτικωτάτῃ παιδίσκῃ, ἐσκεπτόμην σπουδαίως νὰ καταστήσω αὐτὴν σύντροφον τοῦ βίου μου. Ὁ κόμης πύφραινετο ἐπὶ τῷ σχεδίῳ τούτῳ, καὶ ἔχω χιλίους λόγους νὰ ἤμαι βέβαιος ὅτι ἦτο τὸ προσφιλέστατον τοῦ βίου του ὄνειρον.

— Ὁ κόμης ἠγάπα τὴν θυγατέρα του ;

— Ἡ λέξις ἀγάπη δὲν εἶναι ἀρκούντως ἐκφραστικὴ . . . Ὅ,τι ἠσθάνετο διὰ τὴν Μαγδαληνὴν . . . ὅ,τι αἰσθάνεται ἀκόμη εἶναι λατρεία . . . Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι δι' αὐτὸν ὠραιότερον, ἀγαθότερον, ἐντελέστερον τῆς θυγατρὸς του . . . καὶ ἔχει δίκαιον . . . Νυμφεύσας αὐτήν, τῇ ἔδωκεν ἅπασαν σχεδὸν τὴν περιουσίαν του, καί, ἂν ἐδεχόμην ἐγὼ τὴν θυσιάν ταύτην, οὐδὲν ἀπολύτως θὰ ἐφύλαττε δι' ἑαυτόν . . .

— Παράδοξον ! ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς, παράδοξον καὶ ἀκατανόητον ! Τοιαύτη πράξις δὲν εἶναι πράξις ἀτίμου . . . Καὶ ὅμως . . . Θεέ μου ! πόθεν θὰ ἐπέλθῃ τὸ φῶς ; . . .

Εἶτα εἶπεν :

— Ὁ κόμης ἐλάλει συχνὰ περὶ τοῦ πατρός σας ;

— Σπανίως.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐλάλει ;

— Ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου φίλου του ἐφαίνετο ἀφυπνίζον ἐν αὐτῷ ἀλγεινὰς ἀναμνήσεις.

Οὐδέποτε δὲ ἤκουσα αὐτὸν ἀναφέροντα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου, χωρὶς νὰ ἰδῶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλήρεις δακρύων.

— Δάκρυα ἐλέγχων συνειδότος. . . ἔσως, ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεύς.

Εἶτα προσέθετο γεγονυία τῇ φωνῇ :

— Κύριε ὑποκόμη, γνωρίζετε νεάνιδα τινὰ καλουμένην Ἰωάνναν Καλλιούε;

Ὁ Λουκιανὸς ἀνεσκίρτησεν. Ἡ αἰφνιδία αὕτη ἐρώτησις τὸν ἐτρόμαξεν. Ἐν τούτοις, ἀπήντησεν :

— Ναί, κύριε.

— Ποία εἶναι αὕτη;

— Θυγάτηρ ἀρχαίου τινὸς δασοφύλακος τοῦ πενθεροῦ μου.

— Εἶναι ἀνεξάρτητος;

— Πλέον ἢ ἀνεξάρτητος. Ἡ δεσποινὶς Καλλιούε εἶναι πλουσία, ἔχουσα εἰκοσι ἢ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ εἶτα :

— Ὅτε διεμένατε, εἶπεν, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἐσκουριάλ, βεβαίως θὰ ἐξήλθατε εἰς ἄγρην ἀνὰ τὰ ὄρη τῆς Γουαδαράμας· δὲν παρετηρήσατε ἐκ τῆς ἀνατολικῆς κλίσεως τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ὀρέων ἐκείνων, ἐξ ἧς φαίνεται μακρόθεν ὁ πύργος τῆς Σεγοβί, ἀρχαῖον φρούριον, ἐντελὲς ἐγκαταλειμμένον καὶ ἤδη ἡρειπωμένον;

— Πράγματι, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, τὸ παρελθὸν φθινόπωρον ἐφόνευσα ἓνα λύκον πλησίον τοῦ φρουρίου· δὲν ἦτο τοῦτο, νομίζω, ἡ ἀρχαία κατοικία τῶν κομήτων τῆς Πατασεράδας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Ἡ οἰκογένεια τῶν Πατασεράδα ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Καστιλλίας.

— Ὡς λέγουν, Μεγαλειότατε.

— Ἐνθυμούμαι, αἰδεσιμώτατε, ὅτι, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἤκουσα νὰ διηγοῦνται περὶ ἐνὸς κόμητος τῆς Πατασεράδας. Ἦτο ἀνδρεῖος στρατηγός· ἐπολέμησε μάλιστα μὲ τὰς ἀρχαίας συμμορίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβης, καὶ διεκρίθη εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς τὸν ὑπελήπτeto.

— Μεγαλειότατε, ἔχετε ἰσχυρὰν μνήμην! . . .

— Δὲν εἶχε τέκνα;

— Εἶχε, Μεγαλειότατε· εἶχε δύο υἱούς.

— Καὶ τί ἀπέγειναν;

— Εὐαρεστεῖσθε, Μεγαλειότατε, ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν των;

Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ἀκούσατε, λοιπόν, εἶπεν ὁ μοναχός. Ὁ πρωτότοκος ὠνομάζετο δὸν Πέτρος· ἦτο ὠραῖος ἱππότης, ζῶσα εἰκὼν τοῦ πατρὸς του. Εἶχε κόμην μαύρην, ὅψιν με-

λαγχολικὴν, ὀφθαλμούς ζωηροὺς καὶ ὑπερηφάνους, ἀνάστημα κομψόν, ὑψηλὸν καὶ εὐλύγιστον. . . Ὡς, ἂν ὁ Θεὸς τῷ ἐχάριζε τὴν ζωὴν, βεβαίως καὶ ἤδη εὐφύμως θὰ ὠμίλουν περὶ τοῦ δὸν Πέτρου Πατασεράδα. Κατὰ τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκέκμητο ὅλα τὰ προσόντα τῶν μεγάλων πολεμικῶν ἀνδρῶν.

Ὑπηρετεῖ εἰς Λάνδρην, ὑπὸ τὸν περιφημὸν Ἀμβρόσιον Σπινόλαν, καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσεν τὴν ἀπόρθητον Ἀστείδην, μετὰ τριῶν ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν πολιορκίαν. Τοῦτο ἐγένετο τὸ ἔτος 1604. Ὡς! τί χαρὰν ἠσθάνθη ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του—διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔζη αὕτη—ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ υἱὸς των, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ εὐρίσκετο μακρὰν των! Ὡς! τί τρυφεροὶ ἐναγκαλισμοί, τί γλυκεῖαι ἐκφράσεις ἀντηλλάγησαν! . . . Ἀλλά, φεῦ! ἡ χαρὰ των δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Μίαν ἡμέραν, κλητῆρες μετὰ χωροφυλάκων εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον τῶν Πατασεράδα—εἰς τὸ αὐτὸ φρούριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ Φρόνιμος ἀνεπαύετο—καὶ ἤρπασαν τὸν δὸν Πέτρον. Κατηγόρουν τὸν εὐγενῆ Πατασεράδα, ὅτι, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀστείδης, διετήρει ἐνόχους σχέσεις μετὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Εἶχε πέσει εἰς χεῖράς των ἀνυπόγραφος ἐπιστολή, τῆς ὁποίας ὅμως ὁ χαρακτήρ ἦτο τοῦ δὸν Πέτρου! Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀγγελίαν, ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἀπηλπίσθη, διότι ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐκηλιδούτο Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ δὸν Πέτρου, τὸ ἔγκλημά του ἦτο φανερόν, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐτὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, ὁ πατὴρ τοῦ δὸν Πέτρου εὐρίσκετο κεκλεισμένος εἰς τὸ ἐν Μαδρίτῃ μέγαρόν του. Ἐνταῦθα ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ λόχου τῶν ἀγροφυλάκων, ὅστις, ἐνδίδων εἰς τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς του, ὁμολόγει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐνοχὸς τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδον εἰς τὸν δὸν Πέτρον, καὶ ὅτι συνέτριψε τὴν κεφαλὴν του διὰ σφαίρας πυροβόλου. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ, ἐκπληκτος καὶ τρέμων, τρέχει πρὸς τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς λύπης, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀθώου υἱοῦ του, παραβιάζει τὴν διαταγὴν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον. Ὁ βασιλεὺς—Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, τὸ ἐνθυμεῖσθε;—ἐκάθητο, ὡς καὶ τῶρα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σκίμποδος, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θέσιν. Ὁ καρδινάλιος δούξ δὲ Λέρμα εὐρίσκετο πλησίον του, παρ' αὐτὸν καὶ ὄρθιος, ὁ δὸν Ροδρίγος Καλδεράν, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ καρδινάλιου δουκός.

Ὁ κόμης ἐγονυπέτησε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του δέ, οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ. Τότε, Μεγαλειότατε, τὸν ἠρωτήσατε, δι' ὅπως οὐστηροῦ, ἀλλὰ μεγαλοπρεποῦς, τίς ἦτο, τὸς ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ, χωρὶς νὰ προσ-

κληθῇ, προσθέτοντες ὅτι ἡ πράξις του ἐκείνη ἦτο σοβαρὰ ἑλλειψὶς ἐθιμοταξίας.

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξε τότε ὁ κόμης Πατασεράδας κλαίων, οἰκτεῖρατε, εὐσπλαγχνισθῆτε ἓνα πατέρα, ὁ ὁποῖος χάνει διὰ παντὸς τὸν υἱόν του! Τὸν σύρουν εἰς τὸ ἱκρίωμα, Μεγαλειότατε, καὶ εἶναι ἀθῶος· ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ ὁ κόμης ἔτεινε τρέμων πρὸς τὸν βασιλέα του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ λόχου τῶν ἀγροφυλάκων. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς του ἀπαθὴς πάντοτε, ἀπεκρίθη :

— Εἶνε καθήκον τοῦ αὐλάρχου νὰ δέχεται τὰς ἀναφορὰς τὰς πρὸς τὸν μονάρχην ἀπευθυνόμενας. Ἀναχωρήσατε καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνθῆτε. Θὰ σκεφθῶ ἀργότερα.

Ἀργότερα . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας, ὁ ἀκριβὴς ἐκεῖνος τηρητὴς τῆς ἐθιμοταξίας καὶ πιστὸς ὑπῆκοος τοῦ στέμματος, παρεφρόνει, ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν βασιλέα του, παρουσίᾳ τοῦ ἀρχοντος καρδινάλιου δουκὸς δὲ Λέρμα καὶ τοῦ δὸν Ροδρίγου Καλδεράν :

— Ἀμέσως! . . . Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, Μεγαλειότατε . . . πρέπει νὰ σκεφθῆτε, διότι . . . ἰδοὺ, ἀκούετε τοὺς κώδωνας;—καὶ πράγματι, ἤχοι κώδωνος ἠκούοντο—σημαίνουν τὴν ἀγωνίαν τοῦ δυστυχοῦς υἱοῦ μου. Ἀκούετε τὴν βοὴν τῆς ἐπικηδείου λιτανείας;—καὶ πράγματι, μακρόθεν ἤδη ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν θείων εὐχῶν—εἶναι ἡ φωνὴ τῶν μετανοούντων, οἵτινες συνοδεύουν τὸν δυστυχῆ μου υἱόν, τὸν ὁποῖον σύρουν εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἶνε ἀθῶος, Μεγαλειότατε!

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ κόμης ἐνηγκαλίζετο τοὺς πόδας σας, Μεγαλειότατε, καὶ ἐσύρετο ἐνώπιον τοῦ καρδινάλιου δουκός, καὶ παρεκάλει τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδεράνα, ἓνα μηδαμινόν, ἓνα ὀψίπλουτον!

— Ἐνώσατε λοιπόν μετ' ἐμοῦ, ἔλεγεν αὐτοῖς, καλοὶ μου κύριοι, τὰς παρακλήσεις σας καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ υπογράψῃ τὴν χάριν τοῦ υἱοῦ μου . . . μίαν γραφίδα . . . μελάνην . . . μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲν θὰ ὑπάρχῃ! . . .

Ὁ καρδινάλιος δούξ καὶ ὁ γραμματεὺς του ἔμενον ἄφωνοι, ὡς Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, καὶ ὅμως ἐδεικνύετε φανερά σημεῖα ἐκπλήξεως. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ὠφελήθη τότε τῆς περιστάσεως καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χειρῶν σας τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀθώωτης τοῦ υἱοῦ του, προσφέρον συγχρόνως πρὸς Ὑμᾶς γραφίδα καὶ χάρτην τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπεζῆς σας. Ἀλλὰ πάραυτα ὁ δὸν Ροδρίγος Καλδεράν, τὸν ὁποῖον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀπέστειλεν εἰς τὸν πύργον τῆς Σεγοβί, εἶπε δι' ἀπαθούς φωνῆς :

— Τὸ υπογράφεῖν χάριν καταδίκου καὶ προσφέρειν γραφίδα πρὸς τὸν βασιλέα εἶνε καθήκον τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Καστιλλίας.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τί ἀπήντησεν; διέκοψεν ἀσθμαίνουσα, καὶ ὑπὸ μεγίστης